DILEMA

Stimată redacţie,

Ştiu că sunteţi o revistă literară şi că, în consecinţă, nu vă ocupaţi decât ocazional de probleme ştiinţifice, dar cum prin câteva articole interesante, apărute în ultimele numere, aţi dovedit un interes major faţă de problemele care se află oarecum la limita dintre posibil şi imposibil, îndrăznesc să vă deranjez cu o problemă care mă frământă şi căreia sper să mă ajutaţi să-i găsesc rezolvare.

Mă numesc Adamescu Vasile şi sunt elev în clasa a XII-a la un liceu de matematică–fizică. Sunt un pasionat al literaturii ştiinţifico-fantastice şi mai ales al literaturii care tratează problemele călătoriei în timp. Pot spune că am citit tot ce am găsit în legătură cu acest subiect, începând cu Wells şi terminând cu autorii contemporani. Am luat chiar o hotărâre care poate părea hazardată la prima vedere, şi anume să-mi dedic întreaga viaţă acestui subiect. Neexistând – încă – o facultate cu un profil adecvat, m-am hotărât ca la terminarea liceului să dau examen la o facultate de fizică, şi sper că voi învăţa suficient de bine ca să pot rămâne în cercetare. Poate părea un vis utopic, dar să nu uităm că „strămoşii" anticipaţiei îşi plasau în anul 2000 cele mai îndrăzneţe vise ale lor, iar anul 2000 nu numai că a venit, dar a şi trecut cam de multişor. O dată luată această hotărâre, am început să mă gândesc la perspective: aparatul matematic modest de care dispun în prezent nu-mi permite să întrevăd nici măcar cu aproximaţie în ce direcţie îmi voi axa cercetările, dar asta nu mă putea împiedica să visez… Da, visam cu ochii deschişi, gândindu-mă la perspectivele minunate care urma să se deschidă în faţa mea, în faţa omenirii de altfel, o dată pusă la punct maşina timpului. Dar, mă întrebam eu când mă cuprindea îndoiala, oare voi reuşi vreodată să-mi împlinesc visul? Şi, dacă voi reuşi, când anume se va întâmpla asta? În 2020? În 2040? Acestea erau întrebările care mă frământau, şi de la întrebări până la răspuns nu a fost decât un singur pas, după cum veţi vedea.

Ţin un jurnal zilnic şi, odată, în timp ce îl completam, mi-a venit o idee: ce-ar fi – m-am întrebat eu – dacă aş nota în jurnal că am fost vizitat de mine însumi cu o maşină a timpului?! Bineînţeles, sunt conştient de faptul că nu am cum să mă oblig să vin, sunt conştient de faptul că nu pot să dispun de voinţa cuiva din viitor, chiar dacă acel cineva sunt eu însumi. Dar, în acelaşi timp, nu mă îndoiam că, dacă voi ajunge vreodată în posesia unei maşini a timpului, mi se va face milă de mine şi de frământările mele şi îmi voi face o vizită! Zis şi făcut! Am aşteptat o zi ca să fiu singur acasă, ai mei plecaseră pentru câteva zile prin nordul Ardealului pe la rude, iar eu am notat în jurnal numai atât: „Am primit în noaptea asta o vizită pe care o aşteptam de mult. Visul meu cel mai scump s-a împlinit!". (Am ales ca moment al întâlnirii noaptea, pentru ca maşina timpului să nu fie zărită de niscaiva vecini curioşi.) Nu mai spun că în noaptea cu pricina nu am dormit deloc şi îmi venea să îmi dau cu pumnii în cap că nu am precizat în jurnal o oră anume pentru întâlnire, ca să nu fiu nevoit să mă perpelesc toată noaptea aşteptând. Ba, de la o vreme, mi se părea că aud tot felul de zgomote suspecte şi-mi treceau prin minte tot felul de patrule ale timpului care veneau să mă pedepsească pentru sacrilegiul de a fi încălcat cine ştie ce severă legislaţie temporală. Ce să vă mai spun? Până la urmă, nu am fost vizitat de nimeni, deşi la un moment dat mi s-a părut că cineva încearcă clanţa de la uşă, dar, sincer să fiu, mi-a fost frică sa mă duc să văd.

Mă consolasem cu gândul că experienţa nu a reuşit, dar dimineaţă, când am vrut să ies afară, am găsit o foaie de hârtie care fusese băgată pe sub uşă în timpul nopţii. Era nesemnată şi pe ea scria numai atât: „Puştiule, eşti un prost! De ce nu ai deschis?".

O să-mi spuneţi: „totul e clar, experimentul a reuşit“! Păi, nu e totul chiar atât de clar, că dacă era nu vă mai deranjam eu pe dumneavoastră. Nu ştiu cum să vă expun mai departe datele problemei ca să nu mă înţelegeţi greşit. Vedeţi, am o vecină mai mare ca mine cu un an, Nicoleta, care este deja studentă la Academia de Teatru şi Film. În câteva ocazii i-am dat de înţeles că persoana ei nu mi-ar fi chiar indiferentă, dar ea era foarte evazivă în relaţiile cu mine, astfel că nu am putut să-mi dau seama de adevăratele ei sentimente. Dar nu asta este important, ci faptul că atunci când venea în vacanţe acasă mai obişnuia să intre pe la mine când eram singur, dar să nu vă imaginaţi cine ştie ce, repeta vreun rol şi venea să-mi ceară părerea. Mă întreb deci: dacă ea a scris biletul? Ce-i drept, nu a mai venit niciodată pe la mine noaptea, dar, ştiu eu, cu firea asta ciudată a artiştilor, te poţi aştepta la orice… Poate realizase atunci vreo interpretare deosebită a unui rol şi voia să mi-o arate, a încercat la uşă şi văzând că nu-i deschid a plecat. Am vrut să o întreb dimineaţă, dar plecase deja la Bucureşti, iar între timp subiectul a devenit tabu şi totul s-a complicat niţel prin faptul că măgarul de frate-meu (vă rog să mă iertaţi, am uitat că sunteţi o revistă literară) a descoperit notiţa din jurnal şi le-a arătat-o bătrânilor. Vă închipuiţi că a urmat un scandal monstru: cine a fost la tine, ce vizite primeşti tu noaptea, ce vis s-a împlinit?… Ba, ca să fie tacâmul complet, s-au dus şi la vecini (informaţi tot de isteţul de frate-meu), că: „zvăpăiata voastră ne-a sedus copilul şi peste numai câteva luni are examen etc., etc.“. Mai ceva ca în „Romeo şi Julieta“, zău aşa…

O să concluzionaţi: totul e clar! E opera zvăpăiatei! Păi, nu e chiar aşa clar, pentru că între timp am reuşit să stau de vorbă cu ea, şi neagă cu hotărâre orice amestec (ce-i drept, după tot scandalul iscat acum, are toate motivele), dar, cum mare bază pe spusele ei tot nu pot pune, eu tot nelămurit rămân. Vă trimit, aşadar, alăturat foaia de hârtie cu pricina şi vă rog, dacă se poate, să mă ajutaţi supunând hârtia la o analiză chimică sau în alt mod în care credeţi de cuviinţă că i s-ar putea stabili vechimea şi provenienţa.

Dacă veţi ajunge la concluzia că biletul provine din viitor (şi numai în acest caz), vă rog să trimiteţi rezultatele analizelor şi pe adresa părinţilor mei.

Cu stimă şi mulţumiri anticipate,

Vasile Adamescu